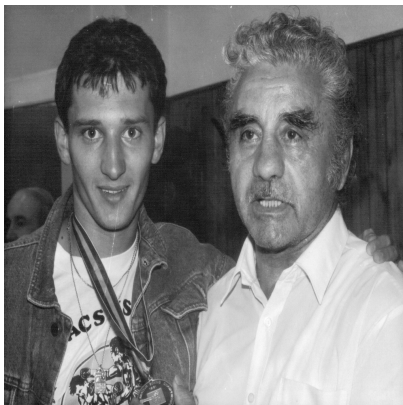

95 éve született Papp László

Description

A legenda velünk él - minden idők legnagyobb magyar ökölvívójára emlékezünk

Na de mi lett volna, ha eljön Bicsák ellenfele? Jó kérdés. És nem valószínű, hogy hetvenöt év távlatából túl sokakat foglalkoztat. Pedig érdemes a figyelemre.

Említett Bicsák Gyula ugyanis, a csepeliek középsúlyú bunyósa, a BRE-s Szalai távollétében ellenfél nélkül maradt volna egy 1945-ös válogató találkozón. Ekkor jutott valakinek az eszébe a BVSC fiatalja, bizonyos Papp László, szóltak is neki, ugyan ugorjon már be, szegény Bicsák ne maradjon meccs nélkül, néhány nappal az osztrákok elleni válogatott összecsapás előtt.

Nem maradt. Igaz, sok köszönet sem volt az egészben. Papp ugyanis előbb annak a rendje és módja szerint kiütötte Bicsákot, majd ugyanezt a mozdulatsort hatszor megismételte Ausztria legjobbja, Ivan Nesladek ellen is.

Mondhatnánk: egy (pontosabban hat...) csapásra befutott. Pedig hol volt még a vége!

Papp László, minden idők egyik legnagyobb magyar sportolója, három olimpia ökölvívóbajnoka éppen 95 éve, 1926. március 25-én született.

Még azok is, akik már edzőként sem látták, de megcsapta őket a sport szeretete, kívülről fűjják: London (a hazai közönség előtt a döntőben szinte tönkreverte az angol John Wrightot), Helsinki (a dél-afrikai Theunis van Schalkwyk végigtántorogta, de talpon bírta ki a finálé három menetét) és Melbourne (Zbigniew Pietrzykowski az elődöntő után egy életre elfelejthette, hogy korábban kétszer is legyőzte a Legyőzhetetlent...) olimpiai bajnoka. Ezzel a triplázással mindmáig utolérhetetlen lenne, ha két kubai úr, Téofilo Stevenson

1972 és 1980, Félix Savón pedig 1992 és 2000 között nem produkálta volna ugyanezt. Csak a történelmi korrektség kedvéért: Moszkvában a bojkott miatt nem voltak ott az amerikaiak, Savón viszont Szöulban nem indulhatott el a kubaiak távolmaradása miatt, ellenkező esetben ő szinte biztosan négyszeres első lenne.

„Ez a Stevenson gyerek nagy haver. Bárhol találkozunk, azonnal a nyakamba borul. Tudom, hogy Kubában nemzeti hős, meg is érdemli, végül is három olimpián győzött... Többször előfordult, hogy edzőként álltam a szorítósarokban, amikor valamelyik srácom ellen bokszt, ilyenkor, ezek után a meccsek után mindig volt valami a szemében, amikor odajött hozzám, aztán Moszkva után egymás tenyerébe csaptunk, tudtuk, hogy a mi kettősünk csak sokára bővílhet hármassá...” – nyilatkozta Papp László még 1996-ban, a hetvenedik születésnapján rendezett elegáns ünnepségen.

Legendás ma már az a bizonyos profikarrier is, amely hamvába holt valahol az 1956 után újra lábra kapó és kiváló érzékkel a megfelelő helyen és pillanatban keményítő nagypolitika útvesztőiben. Ettől persze még Papp László (akinek Kádár helyettese, a bokszrajongó Marosán György egyengette az útját a profik közé) a hivatásosok táborában is begyűjtötte az Európa-bajnoki címet, és két ízben meg is védte azt. Aztán Marosán politikából való kiszorítása után Kutas István és Biszku Béla szinte a profi világbajnoki címmeccs küszöbén állította meg az addig töretlen karriert... Bevonták Papp útlevelét, így nem bokszolhatott Dick Tiger vagy Joey Girardello ellen a középsúlyú vb-övért – nem véletlen, hogy ez a döntés élete végéig érthetően fájó seb maradt Papp László számára.

A megfakult filmfelvételeken a konok, kicsi magyar kőkemény ökle nyomán időnként a kötelek közül hullottak ki az ellenfelek, néha csak úgy, egyszerűen eldőltek egy-egy szikrázó balcsapott nyomán, és nagy volt az öröm, ha valaki kihúzta amatőrként a három, később, a profik között a nyolc vagy tizenkét menetet. Nagy volt, de ritka volt...

„Otthon megvan videón a meccseim java, gyakran előfordul, hogy belebelepislantok ezekbe a felvételekbe, ilyenkor a mai napig megmozdul a karom egy-egy nagyobb ütés láttán. Hátradőlök a fotelban, becsukom a szemem, magam előtt látom akkori önmagam, ahogyan a másik szemébe nézek, máris tudom, mit akar... És újra érzem azt a bizsergést is, amit akkor, a szorító közepén éreztem...” – ismét egy idézet 1996-ból Papp Lászlótól.

És persze az edzőség. Kezdte a Fradiban, folytatta a Honvédban, később, kis időre feladva a kapitányságot, az Óbuda Tsz-ben állt a szorítósarokban, nem kell ecsetelni: tódultak hozzá a gyerekek. Mert a nép mindig is imádta a fiát, aki egyfajta huszadik századi

kurucként leverte a nála nagyobbakat, nem véletlen, talán csak Puskásék népszerűsége vetekedhetett Papp Lászlóéval, azaz Papp Laciéval, akit, amióta csak a kötelek közé lépett, mindenki becézett, és mérhetetlen szeretet vett körül.

A válogatott következett. Gedó Gyuri, Kajdy, a két Orbán, Botos, Csjeff vagy Badari, olimpiai és Európa-bajnok tanítványok, hatalmas generáció nőtt fel Papp László (és elmaradhatatlan társa, egykori edzője, Adler „Zsí” Zsigmond) keze munkája nyomán. Aztán a nyolcvanas évek menői, Isaszegi, Várady, Molnár, Bacskai, Füzesy, Hranek, Alvics, Lévai és Somodi – csupa-csupa ma már legendának számító név, és a pályafutás végén még az első magyar világbajnoké, Kovács Istváné is. Papp László a kapitányi munkát kisebb szünetekkel egészen 1992-ig, a barcelonai olimpiáig csinálta.

„Más világ az, ami ma a bunyót körülveszi... A srácok, az edzők és a vezetők is másként gondolkodnak, más a hozzáállásuk, a felfogásuk, mint amit én megszoktam és elfogadtam, amelyben én felnőttem...” – mondta 70 évesen, kissé keserűen a bajnok.

Papp László (Görbe, Papp Laci, avagy Laci bácsi – tetszés szerint...) valamikor, pályája elején súlyos dilemma előtt állt: a bokszt vagy a futballt válassza? Kevesen tudják: a BVSC labdarúgócsapatában egészen a másodosztályig vitte, nem véletlen, hogy a családban később is volt, aki a labdát kergesse, az egykor a Lisztes-, Hrutka-, Zavadszky-, Vincze Ottó-féle korosztályban a Fradiban csiszolódó, később REAC-os Rakonczi Imre, a bokszlegenda testvérének unokája.

Hogy miben rejlett Papp László varázsa? Mi magyarázza, hogy a santiago-i hotelportástól a sydneyi taxisig, sőt, talán az őserdőből azon melegében előbúvó bantuig majd' mindenki lelkesen bólogatott, ha Papp Lászlóról esik szó? Hiszen Magyarországról talán sohasem hallottak. Esetleg annyit tudnak róla, hogy ott van, valahol Európában. De a szorítókirály nevének hallatán elismerően csettintett mindegyikük. Még hosszú évtizedekkel azután is, hogy utolsó olimpiáján diadalmaskodott.

Max Schmeling, a németek egykori nehézsúlyú világbajnoka az ökölvívás legnagyobb úriemberének nevezte, a filmsztár Jean-Paul Belmondo és a kubai diktátor, Fidel Castro egyaránt rajongott érte, mint ahogyan a közönség is, amerre csak járt.

A magyar ökölvívás, egyben a magyar sport történetének egyik legnagyobbja március 25-én éppen 95 éve született. Tizennyolc éve elhunyt, mégis közöttünk van. Hiszen a legenda örökké él.

NÉVJEGY

Neve: Papp László

Született: 1926. március 25., Budapest

Elhunyt: 2003. október 16., Budapest

Ökölvívóként

Egyesületei: BVSC (1945–48), Bp. Lokomotív (1949–50), Bp. Bástya (1951–53), Vasas (1954–56), hivatásos ökölvívó (1957–62)

Edzői: Fehér István (1945–50, nevelőedző), Kovács Károly (1951–52), Adler Zsigmond (1953–62)

Eredményei

Amatőrként: 3x olimpiai bajnok (1948, London középsúly; 1952, Helsinki, 1956, Melbourne, nagyváltósúly), 2x Európa- bajnok (1949, Oslo, középsúly; 1951, Milánó, nagyváltósúly), 7x magyar bajnok (1946, 1947, 1954, középsúly; 1952, 1953, 1955, 1956, nagyváltósúly)

Hivatásosként: Európa-bajnok (1962–64), 29 mérkőzésen veretlen

Edzőként

Egyesületei: Ferencváros (1964–68), Bp. Honvéd (1968–69), Óbuda Tsz SK (1978–79), szövetségi kapitány (1969–92, megszakításokkal)

Elismerései: NOB-érdemrend (1982), a World Boxing Council (WBC) öve „a világ legjobb amatőr és hivatásos középsúlyú ökölvívójának” (1989), a Halhatatlanok Klubjának tagja (1991), Magyar Köztársaság Ezüst Érdemkeresztje (1992), Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztje, Miniszteri Díj (1996)